

Den faste farmakopøkommissjon.

Av *Leif M. Paulsen.*

I sitt svar på den kritikk jeg har rettet mot Sosialdepartementet for dets oppnevning av apoteker L. Schmidt til medlem av Farmakopøkommissjonen, skriver helsedirektør Evang i Verdens Gang 17. ds., at oppnevningen av apoteker L. Schmidt ikke er skjedd til fortregning for noen av de medlemmer som er foreslått av Farmakopøkommissjonen. Det er riktig nok at departementet, så vidt det lot seg gjøre, har oppnevnt de medlemmer som ble foreslått av den forrige Farmakopøkommissjon, men det forhindrer ikke at apoteker Schmidt, når departementet først gikk til en ekstra utvidelse av kommisjonsmedlemmenes antall, ved sin oppnevning har fortregnet en av medisinske eller farmasiens menn som norsk farmasi ville være langt mer tjent med. Det forslag til kommisjonsmedlemmer som den forrige Farmakopøkommissjon framsatte i

brev av 1. november 1945 (jfr. byråsjef Totland: «Nytt fra administrasjonen», Norges Apotekerforenings Tidsskrift nr. 17, 1946), omfatter nemlig ikke noe administrativt sakkynndig medlem. Denne Farmakopøkommissjon, hvis medlemmer hadde medvirket i 17—28 år, hadde altså i løpet av denne tid ikke følt savnet av et administrativt sakkynndig medlem så sterkt, at de fant det nødvendig å bringe et sådant medlem i forslag, som rimelig kan være. Farmakopøkommissjonen er således blitt påpraktet et uønsket medlem.

Når departementet har søkt å imøtekomme et ofte uttalt ønske om å øke antallet av medlemmer i kommisjonen (Jeg kan ikke erindre at jeg noensinde har sett disse ønsker offentlig framsatt, når unntas mine egne i «Veneficus», Tidsskrift for farmasi, nr. 7 og 9 d. å.), finner jeg det derfor rimelig at ekstra-forøkelsen hadde skjedd etter forut innhentet uttalelse av Farmakopøkommissjonen, og ikke som nå ved en overrumpling. Det er nå engang Farmakopøkommissjonen og ikke departementet som utarbeider vår

Den faste farmakopø -

(Fortsatt fra 2. side)
farmakopø. Det burde derfor ikke herske tvil om at det er de førstnevnte som har det beste kjennskap til behovet for de rette menn.

Når departementet mener at det ved oppnevningen av apoteker Schmidt «blant annet ville oppnå at de som er særlig sakkynndige i farmasøytiske og medisinske problemer i størst mulig utstrekning skulle konsentrere seg om sine spesielle oppgaver», så mener jeg departementet har skutt langt over målet. Å avlaste kommisjonsmedlemmene i deres arbeid er ikke apoteker Schmidt alene i stand til, det vil derimot 6—8 suppleanter for de oppnevnte medlemmer kunne gjøre. Da oppnevningen av suppleantene, hvis arbeid jo også bør være ulønnet, således ikke skulle være forbundet med utgifter for det offentlige, bør helsedirektøren nå søke, og denne gang på en positiv måte, å imøtekomme de ofte uttalte ønsker om å øke antallet av medlemmer i kommisjonen, samtidig som medlemskapet i denne bør omgjøres fra permanent (-livsvarig) til medlemskap på åremål (jfr. «Veneficus» nr. 7 d. å.).

folde seg. Jeg tror at apoteker Schmidt, selv i egenskap av konsulent, vil kunne regne med at han ikke vil bli meget forstyrret i sin apotekergjærning av kommisjonens øvrige medlemmer, som eventuelt ville utbe seg hans bistand i administrative spørsmål.

Det er en utbredt oppfatning blant farmasøyter at denne oppnevning av apoteker Schmidt til medlem av Farmakopøkommissjonen er et forsøk fra helsedirektøren på å rettferdiggjøre apoteker Schmidts utnevning til apoteker, et forsøk som på forhånd skulle synes dømt til å mislykkes og som norsk farmasi bare kan beklage.

Departementet har allerede ved sin innstilling av byråsjef Schmidt til apoteker ved Sagene apotek i Oslo skapt tilstrekkelig indignasjon innen norsk farmasi, og det vil være av interesse å få vite om Sosialdepartementets sjef også har billiget denne oppnevning.

Blindern, 19. desember 1946.

Leif M. Paulsen.

At det skulle være behov for en administrativt kyndig person i kommisjonen, altså som kommisjonsmedlem, «særlig i betraktning av det forestående nordiske samarbeid på dette område», finner jeg noe søkt. I Danmark er Indenriksministeriet «representert» ved en fullmektig som fungerer som juridisk sekretær for Farmakoppekommisjonen, men som ikke er oppnevnt som medlem av denne. I Sverige er Medicinalstyrelsen «representert» ved en sekretær som også fungerer som sekretær for Farmakoppekommisjonen, og som heller ikke er oppnevnt som medlem av denne. Vår Farmakoppekommisjon kunne derfor på like fot delta i det nordiske samarbeid på farmasiens område, selv om departementet ikke var «representert» ved et oppnevnt medlem av kommisjonen.

Jeg tillater meg å etterlyse hvilken betydning helsedirektør Evang mener å tillegge apoteker Schmidts administrative egenskaper når det gjelder utarbeidelsen av en farmakopø. som etter min mening må baseres på vitenskapelig og/eller praktisk-farmasøytisk innsikt. Jeg imøteser med bange anelser vår neste farmakopøutgave hvis apoteker Schmidt skal gis anledning til «å utfolde sine administrative egenskaper». Som konsulent for Farmakoppekommisjonen mener nemlig helsedirektøren at det neppe vil være anledning for apoteker Schmidt til å ut-